

Phần 8

Chương 22

“**T**ieu Tiêu muội nói thật với ta đi, sao lại trêu chọc đám người này vậy hả, hai tiểu tử này vừa nhìn không phải là thứ tốt lành gì đâu.”

Thời Tiêu bất khả tư nghị nhìn nàng: “Tỷ không biết sao, không phải tỷ nói bọn họ là cái gì Tiểu Bá Vương Định Vương Phủ sao?”

“Cái gì? Là hấn thật hả.” Lòng mảy Quyên Tử dựng đứng cả lên, lập tức túm lấy Thời Tiêu: “Ta nói cho muội biết nhé, đây chính là thằng khốn kiếp nhất trong kinh thành đó, so với Quách Đại Bảo Thị Lang phủ kia còn ghê gớm hơn, sao muội lại trêu phải hấn vậy hả.”

Thời Tiêu cười khở một tiếng: “Nói ra thì rất dài dòng, được rồi, tỷ cũng đừng lo lắng, muội và hấn không có gì liên quan đến nhau, ngay cả công việc cũng không gặp được, hấn lại khốn nạn như thế, muội không để ý tới hấn là được.”

Quyên Tử lo lắng nhìn Thời Tiêu: “Muội không để ý tới hấn? Sao ta thấy hấn vừa nhìn thấy muội thì mắt cũng không chớp, muội không để ý tới hấn là xong ư, thôi được rồi, chuyện đã như vậy rồi, cũng chỉ có thể tới đâu hay tới đó, dù thế nào đi nữa thì cũng còn có vương pháp, hấn có lẽ cũng không thể mạnh mẽ cưỡng đoạt.” Nói xong đưa tay ngắt khuôn mặt Thời Tiêu một chút: “Nói nha đầu muội trêu ghẹo người ta, muội còn không tin, giờ đã biết chưa, mà nè, Tiểu Bá Vương này sao lại thu thập Quách Đại Bảo thế, thực sáng tạo.”

Thời Tiêu mím môi không nói lời nào, cân nhắc chuyện hôm nay, có phải hay không bởi vì chuyện dưới cầu Bích Ba ngày đó, từ hôm nay trở đi, tốt nhất nên hạn chế đi ra ngoài, chỉ cần mình không ra ngoài, hấn có bá đạo cũng không thể xông vào trong nhà tìm mình.

Biện pháp của nàng rất hay, thế nhưng cũng không ngăn nổi có người nhớ nhung đến khó chịu, mặc dù ở trên đường được nhìn ngắm một chút, tuy không nói được câu nào, nhưng trong lòng Diệp tiểu Gia ta lại vô cùng đắc ý.

Ngồi bên trong Nhạn Lai Lâu, một bên thì vô cùng đắc ý, miệng toét tới mang tai, Tả Hoành thì trái lại, trong lòng tự nhủ hôm nay không phải tai bay va gió ư, hào hứng chạy đi xem náo nhiệt, lại trúng một cước của nha đầu ngang ngược kia, một cước của nha đầu này hung ác thật đấy, thiếu chút nữa đã khiến Tả gia hấn đoạn tử tuyệt tôn rồi, nhất định là lúc này trì hoãn tới đây nên giờ vẫn còn hơi đau, vốn buổi tối còn muốn đi Thúy Hỉ Lâu thoải mái vui vẻ một bữa, giờ thì khỏi nghĩ tới luôn đi, yên tĩnh nghỉ ngơi thôi, thực mẹ nó ghen khuất quá mà.

Nhớ tới nha đầu ngang ngược này, trong đầu lại có chút thèm thường, dáng người lả lướt, mặc dù bộ dạng có hơi hung dữ nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tác phong nhanh nhẹn, ngấm lại chỉ muốn ôm hôn một cái.

Nghĩ như vậy, nhìn không được dùng cùi chỏ chọt Diệp Trì một cái: “Ta nói này ca ca, nha đầu vừa rồi kia...”

Tả Hoàn vừa mới động, mặt Diệp Trì lập tức liền đen như đáy nồi, lông mày cũng nhăn như cái lưới, trừng mắt nói: “Tả Hoàn ta nói cảnh cáo trước, bạn thân là bạn thân, giao tình thì giao tình, người nhìn trúng cái gì của ca ca, ca ca đều có thể cho người, duy chỉ có vợ ta, nếu người dám có chủ ý với nàng, huynh đệ chúng ta cũng chỉ có thể đoạn tuyệt quan hệ.”

Những lời này nói ra, thật làm cho Tả Hoàn dờ khóc dờ cười, không ngờ như thế, hắn còn tưởng là nha đầu gầy còm này là tuyệt sắc giai nhân, ai nhìn một cái liền giống như hắn, nhưng lời này chỉ dám nói trong lòng, ở trong mắt Tả Hoàn hắn, nha đầu kia còn không đẹp bằng đại nha đầu hầu hạ bên cạnh hắn, ít nhất, nha đầu kia của hắn còn có dáng vẻ nữ nhân, còn bảo bối này của Diệp Trì, khách quan mà nhìn, cũng không thể phân ra trước sau, dáng người cứng nhắc, quả thực chính là tiểu nha đầu chưa nảy nở, bản thân hắn thích thì thôi đi, còn nghĩ ai cũng như hắn.

Nghĩ đến chỗ này, hừ một tiếng nói: “Thôi đi, ca ca, bảo bối này của người, huynh đệ không chịu nổi đâu, ngài giữ lại làm báu vật đi, ta là hỏi nha đầu hung hãn hôm nay đập ta đó, ai thèm nhớ thương vợ của huynh hả.”

Diệp Trì nghe hắn không có nhớ thương Thời Tiêu, sắc mặt hòa hoãn lại, cười hắc hắc hai tiếng nói: “Oán giận này ca ca nghe không hiểu, vừa rồi ai đánh người, đánh chỗ nào, sao ta không biết.”

Tả Hoàn tức giận: “Huynh chỉ lo để ý nhìn nàng dâu nhỏ của huynh thôi, nào có thời gian quản sống chết của huynh đệ đâu, nha đầu kia suýt chút nữa đã đoạn tử tuyệt tôn đệ rồi đó.”

Diệp Trì không nói gì, Đắc Lộc ở một bên mới nói: “Đúng rồi đó, nha đầu kia lần trước đánh lão Tiên chưởng quỹ đến đầu rơi máu chảy, thiếu gia ngài lần sau thấy nàng nên tránh đi, đó là một người không có vương pháp, hung hãn vô cùng.”

Nói xong liếc trộm Gia nhà mình, thở dài, chuyện này cũng không biết lúc nào mới kết thúc, nhìn ý tứ tiểu Gia nhà hắn càng ngày càng không bình thường, ngấm niệm a di đà Phật, trong lòng thầm phù hộ tiểu Gia mau mau thành công, cứ giày vò như thế, thế nào cũng xảy ra chuyện.

Hai ngày nay Đắc Lộc cảm giác ngủ cũng không ngon, cảm thấy hải hùng khiếp vía, Tả Hoàn lòng có ưu tư mới nói: “Thực con mẹ nó hung hãn, nếu ngày nào đó tên đàn ông nào lấy phải đàn bà như vậy, trên giường cũng thấy yếu đuối, lỡ gây ra chuyện không gì tốt liền thành thái giám, loại nha đầu này

phải chĩnh đốn một chút, chĩnh đốn tựa như cừ non, bảo đứng không dám ngồi, bảo nằm không dám đứng, đó mới là nữ nhân, hôm nay vận khí nàng tốt, ngày nào đó lại chọc tới trên đầu Gia, nhìn ta làm sao chĩnh đốn nàng.”

Trong đầu Đắc Lộ âm thầm lắc đầu, theo hấn thấy, muốn thu thập nha đầu hung hãn này à, Tả Hoành gia không nói đùa đấy chứ, hôm nay một cước này cũng không uống phí.

Nhưng Diệp Trì lại có không tâm tư để ý tới Quyên Tử hung hãn hay không hung hãn, hấn đang suy nghĩ ngày mai có thể gặp vợ hấn hay không, nếu ngày mai có thể gặp, hấn nên nói với nàng cái gì đây, nếu buổi sáng gặp, liền hỏi nàng buổi sáng ăn cái gì, nếu buổi trưa gặp, liền hỏi nàng buổi trưa ăn cái gì, còn nếu cả ngày nàng cũng không đi ra, buổi tối đi đón cha nàng cũng sẽ đi ra, cho dù không nói được câu nào, tốt xấu cũng có thể nhìn thấy nàng.

Nghĩ như vậy, hấn không thể lập tức tới ngày mai, đâu còn có tâm tư uống rượu tìm vui, Tả Hoành nào chịu liền cho người tìm kỹ nữ hát khúc tới đây giúp vui, Diệp Trì trước một bước đứng lên nói: “Người chơi đi, ta đi về trước.” Quảng xuống một câu như vậy liền rời đi, bỏ rơi Tả Hoành lại Nhận Lai Lâu.

Tả Hoành ghen khuấy khỏi phải nói, đây thật là, nàng dâu còn chưa tới tay liền trọng sắc khinh bạn rồi, nếu sau này thực lấy về nhà, huynh đệ như hấn chẳng phải ngay cả cứt chó cũng không bằng sao, phải nói rằng trời là lớn nhất chứ chẳng phải một cái nha đầu, về phần đề tâm như vậy, vả lại, canh giữ một người có ý gì, chính là hoa đại ven đường, cũng chẳng phải hoa khoe màu đua sắc xinh đẹp gì, chỉ một nhánh như vậy, cho dù xinh đẹp đến mấy nhìn hoài cũng chán, thôi, Diệp Trì muốn về thì về đi, mình cũng không đợi ở nơi này nữa, đi Quốc Công Phủ tìm Hồ Quân lái nhái, lúc này mẩu thân hấn gọi hấn có chuyen gì nhĩ.

Không nói trong đầu Tả Hoành có bao nhiêu ghen khuấy, chỉ nói Diệp Trì từ Nhận Lai Lâu bước ra, mới vừa lên ngựa tới góc rẽ liền gặp một bà tử, đến trước mặt Diệp Trì mới nhận ra là người hầu hạ Xuân Vân ở Xuân Phong Lâu.

Bà tử này vái chào nói: “Lão nô thỉnh an tiểu vương Gia.”

Diệp Trì liếc bà ta phát phát tay: “Miễn đi!” Nói xong cầm dây cương muốn đi, bà tử này vội nói: “Tiểu vương Gia xin chậm một chút, lão nô có chuyện muốn nói.”

Diệp Trì nhíu mày nhìn bà ta, bà tử này sợ tới mức lui về sau một bước, trong lòng âm thầm kêu khổ, vị này rõ ràng không dễ gần mà, vị tiểu Gia này cũng không dễ chọc, làm không tốt cái mạng già này không thể bảo toàn, nhưng cô nương phân phó không thể không đến, đành phải nói ra thôi.

Nghĩ vậy vội nói: “Cô nương vốn không dám quấy rầy tiểu vương Gia, chỉ là từ ngày trở về Nhận Lai Lâu liền bị bệnh, lúc này mới mấy ngày, người đã gầy đi mấy vòng, cơm nước không ăn, ma ma lại thúc giục tiếp khách nhân, nói

Xuân Phong Lâu làm là mua bán, không có rảnh rỗi nuôi cô nương, cũng không phải thiên kim tiểu thư, lúc này trên dưới hơn mười miệng ăn, ai cũng giống như cô nương thì đến gió Tây Bắc cũng không có mà uống, cô nương ở đâu nghe được những thứ này, người càng thêm không tốt, thật sự không có cách nào, mới cầu khẩn lão nô tới tìm tiểu vương Gia, tốt xấu gì cũng đi xem một chuyến, trước ngăn cản lại chuyện này, đợi cô nương khỏe lại, sẽ không dám làm phiền tiểu vương Gia nữa.”

Đắc Lộc ở một bên mà nghe, trong đầu thực giờ ngón tay cái lên cho Xuân Vân, tâm cơ thủ đoạn thực không tầm thường, mấy câu nói đó nghe thật đáng thương mà.

Nói thế nào thì Đắc Lộc cũng không tin, Xuân Vân tốt xấu gì cũng là đầu bảng của Xuân Phong Lâu, cho dù mù tú bà này xấu xa cỡ nào, cũng không đến mức nàng bị bệnh còn bức nàng tiếp khách, lời này nói đúng ra là cho Gia nhà hấn nghe thôi, Gia mà mềm lòng đi xem, chỉ cần Gia đi, người nhìn đi, người hầu như bà ta đi ra ngoài mà ăn mặc đẹp như thế, bệnh gì chứ, đều là nguy trang mà thôi.

Đáng tiếc, chiều này mà trước kia thì may ra có thể dùng được, nhưng hôm nay, đầu quả tim Gia nhà hấn đã đặt lên Thờ nhà đầu kia rồi, trong mắt còn có thể nhìn ai được nữa, thủ đoạn lần này nhất định phải thất bại thôi.

Nghĩ như vậy, kết cục chợt nghe Gia nhà hấn nói: “Đắc Lộc, chút nữa người đi Xuân Phong Lâu một chuyến, nói với mù tú bà, rộng rãi cho Xuân Vân mấy ngày, cho dù buôn bán, cũng không có thể đẩy người bệnh ra tiếp khách, mời lang trung qua nhìn một cái, trước tiên trị hết bệnh rồi nói tiếp, Gia tự về phủ trước, người đừng đi theo.”

Bà tử nghe xong vội nói: “Tiểu vương Gia ngài tốt xấu gì...” Nói còn chưa dứt lời, roi Diệp Trì quất lên ngựa, ba một tiếng quất lên mông ngựa, hai móng trước của con ngựa kia nâng lên, làm bà tử sợ tới mức vội vàng tránh ra, chỉ chớp mắt một cái, cả người lẫn ngựa liền không thấy bóng dáng.

Trong lòng bà tử thở dài, đã biết hôm nay đi một chuyến uống công, tiểu vương Gia không thương hương tiếc ngọc người đâu, Đắc Lộc nhìn bà một cái nói: “Đừng lo lắng, đi thôi, xem bệnh cho cô nương nhà người quan trọng hơn.”

Bà tử không có cách nào khác đành phải theo Đắc Lộc trở về Xuân Phong Lâu, Xuân Vân được tin vội vàng ăn mặc chỉnh tề đi ra, vừa thấy một mình Đắc Lộc, không có bóng dáng Diệp Trì ở phía sau, sắc mặt tối sầm thâm nghĩ: “Tiểu vương Gia không có tới sao?”

Đắc Lộc cười nói: “Tiểu Gia nhà chúng ta mấy ngày nay bận bịu, không đến thăm cô nương được, nghe nói cô nương bị bệnh, dặn dò tiểu nhân mời lang trung xem bệnh cho cô nương, chờ Gia nhà ta rảnh rỗi sẽ tới.”

Trong lòng Xuân Vân khổ giống như nuốt phải hoàng liên, lời nói đôi phó thế này, nàng sao lại không hiểu, đành phải nghe theo Đắc Lộc mời lang trung

mắt mạch xem bệnh, cuối cùng còn kéo Đắc Lộc hỏi đông hỏi tây nghe ngóng hành tung Diệp Tri.

Đắc Lộc đã thành tinh rồi, cho dù Xuân Vân và tiểu Gia đã từng là hình thức gì, hôm nay đều không phải rồi, chuyện của Gia mà đi nói với nàng, đây không phải là vội vàng muốn chết sao, hấn đâu có không ngu như vậy, cười hi hi nói mấy lời qua loa cho xong chuyện.

Đội Đắc Lộc chân trước vừa đi khỏi, mục tú bà chân sau đi vào nói: “Ma ma đã nói cái gì ấy nhỉ, cho người sớm tính toán đi, không nên trèo cành cây cao là Vương Phủ, hôm nay dù thế nào, người cũng không cần nghe ngóng nữa, chuyện của tiểu vương Gia hôm nay cũng đã truyền khắp phố phường rồi, là bận rộn, bận rộn nhìn trúng nha đầu nhà nghèo, cả ngày giữ cửa nhà người ta...”

Chương 23

Xuân Vân vốn không muốn tin, nhưng nhớ lại chuyện ngày hôm đó ở Nhạn Lai Lâu, sắc mặt trắng nhợt, thân thể lung lay ngồi ở trên giường, lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể...”

Mục tú bà nói: “Ta nói cô nương người đừng có nằm mơ nữa, dù cho tâm tư người có cao hơn, cũng không sánh được số mệnh không tốt, chỗ của chúng ta dơ bẩn, cô nương còn mong chờ leo lên cành cây cao Vương Phủ, đừng nói tiểu vương Gia không để tâm, dù cho để ý, ngưỡng cửa nhà cao cửa rộng này, xuất thân này của người có thể đi vào ư, theo ma ma, tiểu vương Gia đã như vậy, dứt khoát bỏ qua đi, ngày mai ma ma tìm người vừa ý khác cho người, so với tiểu vương Gia cũng không kém đâu.”

Xuân Vân nào có nghe lọt tai, đội mục tú bà đi ra ngoài, gọi bà tử bên cạnh nói: “Người đi nghe ngóng thăm dò cho ta, tiểu vương Gia đến cùng nhìn trúng nha đầu nhà ai rồi, ở đâu, gia đình như thế nào, trong nhà có những ai, lớn lên như thế nào, có gốc rễ ngọn nguồn gì không?”

Mặt bà tử lộ vẻ khó xử nói: “Cô nương, bà tử thấy ma ma nói có lý đấy, tiểu vương Gia đã không niệm tình, nên bỏ qua đi, còn đi nghe ngóng chuyện này để làm gì, không phải là cô nương còn muốn làm khó người ta chứ, tuyệt đối không được đâu, không quan tâm là người nhà nào, đã vào mắt tiểu vương Gia, vậy cho dù có một gốc rễ, ta trốn tránh còn không kịp, cô nương còn lao đầu vào làm cái gì.”

Xuân Vân cắn răng nói: “Ma ma cứ đi đi, ta cũng không phải muốn như thế nào, chính là muốn biết rốt cuộc thân tiên nào lại khiến tiểu vương Gia mê say thành như vậy.”

Bà tử thấy khuyên cũng vô dụng, đành phải đáp lời rồi đi, tới lúc lên đèn thì quay trở về, vừa về liền nói: “Ta nói cái gì nhỉ, nha đầu kia chọc không được đâu, tiểu vương Gia xem như tâm can bảo bối, hai ngày trước chính là Quách

Đại Bảo Thị Lang phủ, không biết sao ở cầu Bích Ba gặp được nha đầu kia, nhất thời nổi lên sắc tâm, tiến lên đùa giỡn, không may vừa vặn đụng phải tiểu vương Gia, bị tiểu vương Gia bẻ gãy một cái cánh tay, cha hẳn không thuận theo, tố cáo ở trước mặt Hoàng Thượng, người đoán ra không, cuối cùng một chút lợi ích cũng không có, hôm kia, Quách Đại Bảo tự mình gõ cái chiêng, đi khắp phố phường, vừa đi vừa nói mình đùa giỡn dân nữ, tiểu vương Gia lo lắng chuyện bất bình ra tay tương trợ, ai ôi!!! Âm thanh cái chiêng phát ra gọi mọi người đến xem náo nhiệt, nói cho cùng, còn không phải vì nha đầu phố nhỏ Tỉnh Thủy kia sao.”

Phố nhỏ Tỉnh Thủy? Xuân Vân nói: “Ta cũng nhớ ra rồi, nha đầu kia không phải sống ở phố nhỏ Tỉnh Thủy sao, người hỏi lại cho kĩ đi, đó là nhà nào?”

Bà tử nói: “Cũng nghe ngóng rồi, chân chính xác là người nghèo xứ khác, nghe nói là người phía nam, cùng cha nàng vào kinh xem bệnh, khỏi bệnh rồi cũng tiêu hết lộ phí, liền ở lại trong kinh, ở bên trong đại tạp viện ngõ hẻm Tỉnh Thủy thuê hai gian phòng ở, cha nàng là tú tài, tìm việc ở thư quán thành Nam, nha đầu kia ở nhà thuê thừa may vá, không có thân nhân bên cạnh, chỉ có hai cha con nàng sống nương tựa lẫn nhau.”

Xuân Vân nói: “Người có nhìn thấy nàng không, lớn lên như thế nào?”

Bà tử nói: “Ta ở bên ngoài nhà nàng đợi một lát, vừa vặn gặp nàng ra ngoài đón cha nàng, từ xa nhìn một cái, lớn lên trắng nõn, nếu bàn về tư sắc thì cũng bình thường, đừng nói so với cô nương, ngay cả mấy đứa dưới lầu, cũng không biết hơn nha đầu kia bao nhiêu lần, cũng không biết may mắn hay sao mà lại lọt vào mắt tiểu vương Gia.”

Tiểu nha đầu bên cạnh hừ một tiếng nói: “Đàn ông người ta sao có thể kiên nhẫn, huống chi tiểu vương Gia tôn quý như vậy, không chừng là ham muốn mới lạ, đùa nghịch vui vẻ với nàng mà thôi, nô tài cũng không tin nha đầu bàn cùng như nàng ta có thể đi vào lớn cửa Vương Phủ, ngay cả tiểu vương Gia muốn nàng, nhưng phía trên còn có Vương Gia Vương Phi, thế gia vọng tộc nhà còn phải môn đăng hộ đối, huống chi Định thân vương phủ là thiết mạo tử vương của Đại Yến chúng ta, sao có thể để tiểu vương Gia làm ầu.”

Lời này nói trúng suy nghĩ trong đầu Xuân Vân, Xuân Vân trước kia cũng nghĩ đến, xuất thân này của nàng làm sao có thể bước vào vương phủ, cho dù làm thiếp cho tiểu vương Gia cũng không đủ tư cách, nhưng hi vọng này đến hôm nay đã hết rồi, Diệp Trì nhìn trúng nha đầu có tư sắc xuất thân đều kém hơn mình, khẩu khí này sao có thể nuốt xuống được.

Vả lại nhìn dáng vẻ cử chỉ điên rồ của Diệp Trì, trong lòng càng không được tự nhiên, nếu như không có nha đầu kia, tiểu vương Gia cũng không đến mức bỏ qua mình, hôm nay khỏi phải nói đến hi vọng, ngay cả gặp mặt mà cũng khó khăn, càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng ghen ghét.

Không cam lòng ghen khuất đến nửa đêm, cũng làm cho nàng sinh ra tâm tư ác độc, tiểu vương Gia đã yêu thích nàng ta như thế, vậy thì dứt khoát hủy trong sạch của nàng ta cũng không tin tiểu vương Gia còn muốn nàng, nhưng chuyện này cần tính toán cho tốt, người bình thường tất nhiên sẽ không dám đắc tội Diệp Trì, nhưng chợt nghĩ tới một người.

Không nói đến Xuân Vân bên này ngẫm tính toán, trở lại Diệp tiểu Gia của chúng ta, từ lúc trở lại phủ là một đêm thông không ngủ được, hễ nhắm mắt lại chính là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà của Thời Tiêu, một đôi mắt to tròn nhìn hấn chăm chăm, miệng nhỏ tựa như anh đào có chút cong lên, dáng vẻ nhỏ nhắn này đáng yêu động lòng người biết bao nhiêu, nếu có thể sờ khuôn mặt nhỏ nhắn này một chút, lại hôn cái miệng nhỏ nhắn một cái, ai ôi!!! Đời sẽ đẹp biết bao nhiêu.

Nghĩ như vậy, liền phát hiện tiểu huynh đệ nhà hấn lên tinh thần, tiểu huynh đệ càng lên tinh thần thì Diệp Trì càng ngủ không được, trong đầu khô nóng như một cây đuốc, đổ nửa bình trà lạnh xuống dưới cũng không ngăn chặn nổi, cuối cùng, chợt nhớ tới mấy khối khăn.

Diệp tiểu Gia vội vươn tay từ dưới cái gối lấy ra, từ ánh đèn ngoài màn nhìn cả buổi, trên khăn thêu hoa đào, Diệp tiểu Gia nhìn nhìn, không biết làm sao lại nhìn thành khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn non mềm của Thời Tiêu, bĩu môi một cái cười với hấn, làm Diệp tiểu Gia yêu thích vô cùng, đưa lên miệng hôn một cái.

Hôn một cái chưa đủ nghiền, dứt khoát phủ khăn lên mặt, từ từ nhắm hai mắt tưởng tượng đây là nàng dâu nhỏ của hấn, huynh đệ nhà hấn càng lên tinh thần..., Diệp tiểu Gia rốt cuộc không chịu nổi, với bàn tay vào trong chăn...

Trời mới vừa tờ mờ sáng liền bắt Đắc Lộc chuẩn bị nước tắm, Đắc Lộc vừa tỉnh ngủ còn mơ hồ, được dặn dò thế này, gãi gãi đầu tự hỏi, mới sáng sớm tắm rửa cái gì hả, không phải buổi tối hôm qua mới tắm rửa sạch sẽ sao, nhưng đến cùng vẫn không dám hỏi.

Diệp Trì tắm rửa, thuận tiện giặt sạch khăn hôm qua bị làm ô uế, giặt xong, giơ ra ngoài cửa sổ soi soi dưới ánh sáng mặt trời, trên đó vẫn là hoa đào, không phải khuôn mặt nàng dâu nhỏ, cũng không ngại ẩm ướt, cát vào tựa như bảo bối, cũng không thèm ăn cơm sáng, vội vàng chạy ra Vương Phủ, chạy đến phố nhỏ Tinh Thủy.

Đến dưới gốc cây hòe lớn bên ngoài phố nhỏ Tinh Thủy ngồi xuống, một bên ăn điểm tâm, một bên trông mong nhìn cửa viện đóng chặt bên cạnh, Đắc Lộc ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời vừa mới nhú, lúc vừa tới, trên đường không có người nào, có thể thấy được Gia tới đây hơi sớm, đây quả thực giống như đánh máu gà.

Nhưng chợt nghe tiểu Gia nhà hấn nói: “Đắc Lộc, người nói sáng nay vợ ta có đi ra không?”

Đắc Lộc hận không thể trợn mắt nhìn trời, tiểu Gia nhà bọn họ mặt mũi dày thật đấy, chỗ này là chỗ nào, mở miệng một tiếng nàng dâu, đã vậy, nha đầu kia không đi ra, hấn làm sao biết được, cũng không phải là thần tiên bầm quẻ là có thể đoán ra, cho dù là thần tiên cũng tính không ra khi nào, thế nhưng cũng không dám làm tiểu Gia mất hứng, hàm hồ nói: “Chắc sẽ đi ra, cả ngày ở trong nhà có gì vui đâu?”

Diệp Trì vỗ đùi: “Nói đúng đấy, cả ngày ở nhà có gì vui, ngày nào đó cười nàng về nhà, có tiểu Gia ở cùng thì còn khác.”

Đắc Lộc nghe xong mí mắt co rút mãi, Gia nhà hấn nghĩ thật xa, trước mặt ngay cả gặp mặt một lần còn khó khăn, còn lầy về nhà, Đắc Lộc nhớ tới ánh mắt nha đầu kia nhìn Gia, sao cũng cảm thấy chuyện này không dễ đâu.

Đang nghĩ ngợi chợt thấy cửa viện két một tiếng mở ra, tiếp theo từ bên trong chạy ra mười mấy tên tiểu tử, vây quanh nha đầu hung hãn hôm qua, trong lòng Đắc Lộc nói thầm, khí thế nha đầu kia thật đúng là lớn thật, cả ngày tiền hô hậu ủng như vậy, thành hài tử vương rồi còn gì.

Quyên Tử vừa ra tới liền nhìn thấy Diệp Trì ngồi dưới cây hòe lớn, trong lòng nói thầm vị này thật là có chấp, mới sáng sớm đã tới ngồi rồi, Quyên Tử cân nhắc nên đối phó hấn như thế nào, hấn cũng không phải là những tên lưu manh vô lại, hấn là quyền quý đứng đầu kinh thành, tiêu bá vương, mạnh bạo, bản thân mình chịu thiệt không nói, Thờ nha đầu cũng không tốt được, có câu dân không đấu cùng quan, đạo lý này Quyên Tử hiểu được.

Vậy thì cũng chỉ còn lại có mềm mại, về phần mềm mại thế nào, nhất thời nghĩ không ra, nhưng để tên tiểu tử này ngồi ở đây thì thấy không yên tâm cho lắm, dù sao cũng phải nghĩ cách đuổi hấn đi.

Tròng mắt xoay vòng vòng nảy ra được một ý, cúi đầu thì thầm hai câu với Bảo Trụ, Bảo Trụ liếc Diệp Trì rồi quay ngược vào nhà.

Đắc Lộc vừa thấy tên tiểu tử quay về, trong đầu lẩm bầm, lần trước hấn đã lãnh trợn một chậu nước bẩn, hôm nay không biết sẽ dùng chiêu gì đây, đang nghĩ ngợi, chỉ thấy tiểu tử kia đi ra, trong tay cầm theo một cái giỏ trúc đan sạch sẽ, trên giỏ trúc phủ vải bố, cũng không biết bên trong đựng cái gì.

Đắc Lộc nhìn thấy hũ hũng khiếp vía, cân nhắc chút nữa nên nói cái gì để ngăn cản tiểu Gia, đang nghĩ ngợi, tiểu tử kia chạy tới trước mặt, cười hi hi nói: “Thờ tử tử nhà ta sáng sớm hôm nay làm bánh hành trứng gà, nhớ tới hôm qua tiểu vương Gia thu thập tên bại hoại Quách Đại Bảo, nên kêu ta tới hỏi thăm một chút, nếu không chệ tay nghề Thờ tử tử nhà ta không tốt, đây chính là tâm ý của Thờ tử tử nhà ta.”

Diệp Trì ngốc trong chốc lát, ngay lập tức muốn ném thử, khế vươn tay đoạt lấy cái rỏ nói: “Đây là Thờ tử tử nhà ngươi tự mình làm phải không?”

Mắt Bảo Trụ loe loe sáng gật gật đầu, không đợi hấn nói cái gì nữa, chỉ thấy vị Gia này cầm bánh trứng gà trong giỏ lên nhét vào trong miệng.

Bảo Trụ miệng há thật to, thâm nghĩ, bản thân hắn vừa mới nghĩ hồi nãy mình rắc bột đậu sương có nhiều quá hay không, nếu ăn hết như vậy, cũng đừng gây ra tai nạn chết người nha, phải nhanh lên mới được, nghĩ vậy bấp chân nhanh chóng tăng tốc chạy theo thân ảnh Quyên Tử.

Cái bộ dạng chạy xun xoe như vậy, Đắc Lộc nghĩ thế nào cũng thấy không ổn, thâm nghĩ, nha đầu kia hung hãn dầu muối không vào, hôm nay đang yên đang lành sao lại mời Gia bánh trứng gà, coi như là Gia thu thập Quách Đại Bảo, nhưng hôm qua ánh mắt nàng ta và Thời nha đầu nhìn Gia cũng không thiện cảm cho lắm, hay là hạ độc a!

Ý niệm trong đầu vừa lóe lên, chợt nghe tiểu Gia nhà hắn nói: “Ai ôi!!!! Bụng ta, sao bụng ta đau quá, không được rồi, Gia phải đi nhà vệ sinh...”

Đắc Lộc bị dọa giật mình, còn đâu nhớ được cái khác, đỡ Gia nhà hắn chạy đến Hồi Xuân Lâu ở đầu phố, đi vào đại môn, trực tiếp chạy đến nhà vệ sinh phía sau, lôi kéo suốt một đường, thiếu chút nữa thì tim gan phèo phổi Diệp Trì cũng lôi ra...

Chương 24

Tinh thần lão chương quày Hồi Xuân Lâu buồn bực khỏi phải nói, mỗi ngày đều ngóng trông mấy vị Gia có thể tới đây để tặng bóc một chút, trông đến mòn con mắt mà cũng chẳng thấy người đâu.

Trong kinh thành này tưởng muốn mở cửa mua bán là dễ dàng sao, nào là mặt bằng, quan gia, đều phải được chuẩn bị tốt, khó khăn lúc này là làm sao vực dậy việc mua bán, thu hút thị hiếu khách hàng, còn phải suy nghĩ làm sao để có thể cạnh tranh với người ta.

Trong Tứ Cử Thành, một tửu lâu ăn uống có chút tiếng tăm, vậy thì so với lông trâu còn nhiều hơn, nhà nào cũng có tuyệt chiêu đặc biệt của riêng mình, ai cũng không có được.

Món tử của Hồi Xuân Lâu là món thịt ba chỉ hầm, chọn heo nhỏ được nuôi dưỡng tốt nhất, không được lớn quá, phải làm thịt liền, lấy thịt ba chỉ ở chính giữa xương sườn, rửa sạch, cắt nhỏ, hành gừng cắt đoạn, trong nồi nấu nước, đợi nước sôi bỏ thịt ba chỉ vào, lúc này là khử mùi của heo, vớt váng mỡ, bỏ hồi hương, hạt tiêu vào, sau đó phi hành gừng cho thơm, vớt thịt ra bỏ vào nồi nấu với nước gà nấu rượu, đây chính là bí quyết của Hồi Xuân Lâu, hầm lửa nhỏ trong thời gian một chén trà, mở nồi ra, mùi hương này có thể bay ra hai dặm.

Chỉ bằng một món thịt hầm cách thủy này mà Hồi Xuân Lâu luôn đứng vững, nhưng nếu cứ dùng bước ở đó không có món mới thì không phải là kế lâu dài, phải lôi kéo khách hàng về lâu về dài, khách hàng lớn của các tiệm cơm tửu lâu trong kinh thành này, một phần phải nói đến mấy vị Gia mà đứng đầu là tiểu vương Gia.

Những người làm nghề bán sức lao động sao có thể có tiền dư, quanh năm suốt tháng một chút thức ăn mặn còn không có, lễ mừng năm mới mới dám ăn một bữa sủi cảo thịt đã là ghê gớm lắm rồi, làm gì có chuyện đến tiệm ăn, cái tiệm ăn này là chỉ dành cho mấy người có tiền của, bốn vị Gia này của cải không cần nói đến, mấy cửa hàng mua bán cái nào cũng lớn, bạc kiếm mấy đời cũng dùng không hết.

Hễ là cửa hiệu trong kinh thành, đều muốn tìm cách mời mấy vị Gia này đến thăm, không cần tiền gì cả, chỉ cần mỗi ngày vị Gia này vào xem, mấy vị này chính là chiêu bài nạm vàng khảm ngọc, vào tiệm ăn nào, liền có người nhìn a, không tới vài ngày, những quan lại quyền quý trong kinh nghe gió liền chạy tới, lửa cháy lên, các chỗ ngồi trong nhà gian đều có thể được đặt hết cả tháng, bạc cầm trong tay, ai mà không vui chứ.

Lúc trước Hồi Xuân Lâu của hắn cũng là quang cảnh như vậy, chính là ở chỗ này tiểu vương gia ăn món thịt hầm cách thủy, hôm khác bốn vị Gia ở trên lầu ăn hai ngày, Hồi Xuân Lâu liền phát hỏa hơn một tháng, về sau mấy vị Gia mới chuyển chỗ.

Lúc này Hồi Xuân Lâu mua bán tuy cũng không kém, nhưng đến cùng vẫn không bằng ngày xưa, hôm nay vừa thấy vị tiểu Gia này tới, miệng chường quây suýt tý nữa là cười đến lệch hàm, vội vàng dặn dò phòng bếp chuẩn bị cho tốt, còn mình thì mang khuôn mặt tươi rói ra tiếp khách.

Nhưng vậy mà mới vừa nghênh đón tới cửa, còn chưa có đáp lời, liền bị vị tiểu Gia này đẩy qua một bên, vừa lấy lại tinh thần, tiểu vương gia đã chạy ào ra phía sau.

Chương quây không hiểu gì hết, vội vàng đi theo, mới biết được vị tiểu Gia này là cút đã ra tới đấy, chọn trúng nhà vệ sinh Hồi Xuân Lâu, cái này gọi là chuyện gì nhỉ.

Trong lòng lão chương quây buồn rầu vô cùng, khuôn mặt lo lắng, cũng không có thể bỏ tiểu vương gia ở trong nhà xí, mình thì ra đằng trước chào hỏi khách khứa, đành phải ở lại hậu viện hầu hạ.

Tuy nói đứng ở bên ngoài nhà vệ sinh, nhưng động tĩnh bên trong lại nghe rất rõ, trong lòng lão chương quây tự nhủ, vị tiểu Gia này ăn trúng cái gì vậy nhỉ, ruột già cũng kéo ra luôn!

Qua gần nửa canh giờ mới thấy tiểu vương gia hóp lưng như mèo từ bên trong chậm rãi đi ra, đi một bước, chân run một cái, sắc mặt tái mét, trong lòng chương quây thầm than, thật đúng là, hảo hán cũng nhịn không được ba lần tiêu chảy, vị Gia này hôm nay là khinh suất rồi.

Đắc Lộc bước lên phía trước diu hắn, cắn răng nói: “Nhất định là nha đầu hung hãn kia làm hại rồi, trong bánh trứng gà có lẽ bị hạ độc, đây là muốn hạ độc chết Gia, chút nữa nô tài kêu người đi nha môn bắt nha đầu kia, trước đánh nang 20 gậy, sau tra hỏi cái tội hại người vô tội thì nên quản giáo như thế nào.”

Nói còn chưa dứt lời, trên đầu liền trúng một cái tát của Diệp Trì, Diệp Trì không còn chút sức lực nói: “Đó là bánh trứng gà vợ ta tự tay làm, người không được để nha môn bắt nàng dâu của ta hỏi tội, tiểu Gia hai ngày nay ăn nhiều dầu mỡ, vợ ta cho ta một chút thuốc xổ, vừa vặn tiểu Gia thanh lọc dạ dày, ai ôi!!! Không được rồi, Gia vẫn còn...”

Lê lét tiến vào nhà vệ sinh, Đắc Lộc thực không cách nào hiểu nổi Gia nhà hần, bị hạ được như vậy rồi, còn một lòng một dạ nghĩ đến nàng ta như thế.

Lão chương quây bên cạnh nghe thấy lời nói bất thường, nhỏ giọng hỏi: “Này, Lộc đại gia, tiểu vương gia cưới vợ rồi hả? Sao không nghe nói gì hết vậy”, trong lòng lại nói thầm, Định thân vương phủ lấy tiểu vương phi thật không phải chuyện nhỏ, không thể cứ im hơi lặng tiếng như vậy, chẳng lẽ là tin tức của mình không đúng.

Đắc Lộc tức giận nhìn hần một cái nói: “Ta nói cho người biết, tiểu Gia ta nói cái gì, người cứ coi như không có nghe thấy có biết hay không, nàng dâu trong miệng Gia nhà ta, chữ Bát (八) còn chưa có chồng đít lên đâu, nếu người ồn ào làm hư mất chuyện của Gia nhà ta, tự mình suy nghĩ đi.”

Lão chương quây nghe xong vội vươn tay che miệng lại, hồi lâu mới nói: “Tiểu nhân thật không nghe thấy, không nghe thấy...”

Đắc Lộc gật gật đầu: “Không nghe thấy là tốt nhất, người đi thu dọn chỗ nào thanh tịnh chút, chút nữa để Gia chúng ta ở đây nghỉ một lát, nếu trở về như vậy, trong phủ không nổ tung mới lạ đó, còn có, mau cho người đi Thọ Nhân Đường mời Trương Bảo qua nhìn Gia chúng ta một cái, cứ tiêu chảy như vậy, lỡ có chuyện gì thì không được đâu.”

Lão chương quây nghe xong trong đầu lập tức sáng bừng lên, cũng không buồn rầu nữa, cho dù là ăn ở hay đại tiện, chỉ cần tiểu vương gia ngồi ở Hội Xuân Lâu, vậy thì quá tốt rồi, nếu ba vị Gia kia cũng cùng đến đây thì còn gì tốt hơn nữa, mà cho dù không đến thì tiểu vương gia cũng sẽ ở chỗ này mà.

Sau khi nghĩ như vậy vội vàng bảo Tiểu Trư Tử ở phòng bếp chuẩn bị cho tốt, chỉ chờ người bên tiểu vương gia đến, cố gắng làm cho ngon để lần sau còn nhớ mà tới, cho dù không so sánh được với Nhạn Lai Lâu, thì tốt xấu gì cũng phải khiến mấy vị Gia đến vài chuyến, được như vậy hần cũng không phải lo lắng nữa.

Nghĩ như vậy, lập tức vui vẻ đi tới, Diệp tiểu Gia chính là mạnh miệng thôi, lần này hần thật sự bị tiêu chảy sắp chết rồi, cô nàng này thật ác độc mà, cũng không biết hạ bao nhiêu bã đậu, từ buổi sáng liên tục đến buổi chiều, hai chân hần run lẩy bẩy luôn rồi, trước mắt biến thành màu đen, sau vài lần ghé thăm nhà xí, Diệp tiểu Gia xụi lơ dựa vào giường êm ở nhã gian lầu hai Hội Xuân Lâu, người không còn một chút khí lực.

Tả Hoành vừa đến, thấy bộ dáng Diệp Trì như thế này vô cùng hoảng sợ, tiểu tử này sao lại thành như vậy, bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào cũng đều là bá

vương, năm ấy mấy người bọn hấn tại sao lại biết nhau, còn không cũng là bởi vì đánh nhau ư, mấy người bọn họ đều là tính tình lười nhác khó có thể quản thúc, trong nhà đưa đến Quốc Tử Học, vừa mới vào học liền đánh nhau một trận.

Khi đánh xong một trận, bốn người liền trợn lẫn vào cùng một chỗ, Tả Hoàn còn nhớ rõ, lúc ấy Diệp Trì chơi liêu, không biết khiêng cái gì lên, án thư bên trong Quốc Tử Học đều bị tiểu tử này ném văng hết, khí lực lớn y như con nghé con, cả đám toàn là bá vương liêu mạng.

Sau đó Diệp Trì được gọi là Tiểu Bá Vương, vị tiểu Gia này ngay cả Hoàng Thượng cũng dám đánh, thế thì còn sợ ai nữa, hôm nay là bị gì đây, Tả Hoàn đi quanh hấn hai vòng nói: “Ta nói huynh đây là đang dùng chiêu trò gì thế? Chẳng lẽ là khổ nhục kế, cho dù khổ nhục kế, cũng không cần sử dụng ở Hối Xuân Lâu mà.”

Một câu nói này của Tả Hoàn thật sự nhắc nhở Diệp Trì, ừ hen, tại sao mình lại ngu dốt vậy, hiện tại khổ nhục kế là có sẵn đấy, nghĩ đến đây, liền bảo Đắc Lộc gọi chương quỳ đến.

Đợi chương quỳ đi lên, Diệp Trì hỏi: “Người có biết mấy người ở viện bên trong cùng phố nhỏ Tỉnh Thủy không?”

Chương quỳ nghe xong vội nói: “Nếu ngài hỏi gia đình bên cạnh, tiểu nhân thực không quen lắm, nha đầu xinh đẹp ở viện đó và bà nương tiểu nhân là họ hàng xa, tuy nói xa, đầu gì cũng là người trong tộc, lễ mừng năm mới cũng có lui tới, đứa bé đáng thương lắm, cách đây mấy năm cha nương nàng qua đời, vứt bỏ nha đầu như vậy, trông coi cửa hàng rượu, vì sinh kế cũng chỉ có thể xuất đầu lộ diện buôn bán, đáng thương làm sao.”

Đắc Lộc đảo mắt lòng vòng nói: “Người đừng nói đó là nha đầu có tính tình hung hãn nha!”

Chương quỳ nói: “Tính tình hung hãn cũng không thể trách nàng, một cô nương phải xuất đầu lộ diện, lại có dáng vẻ như thế, nếu tính tình không hung hãn một chút, không phải sẽ bị người khác khi dễ sao, rượu ở đây là nàng đưa đấy, ngon lắm đó, nha đầu kia học được mười phần mười tay nghề cha nàng đấy, đừng nhìn tính tình hung hãn, nhưng tâm địa vô cùng lương thiện, mười mấy hài tử ở trong nội viện của nàng, đều đã từng là ăn mày ăn xin trên đường, đừng nói ăn no mặc ấm, còn được dạy dỗ tri thức, nàng và Thờ nha đầu trong viện, vừa cho ăn uống, vừa cho quần cho áo, còn cho chữa bệnh, mười mấy tiểu tử này gặp được các nàng thật sự là tu mấy kiếp, bằng không thì mùa đông năm trước đã sớm chết cồng rồi.”

Đắc Lộc nghe xong bĩu môi nói: “Thì ra là thân thích của nhà người, hèn gì nói là lòng dạ lương thiện, hôm nay không biết cho tiểu Gia nhà chúng ta ăn thuốc gì, mà cũng không phải, là ăn một khối bánh hành trứng gà liền bị thành

như vậy, đây là tiểu Gia nhà chúng ta rộng lượng, không so đo với nàng, nếu thật sự muốn so đo, ngay cả người cũng bị liên lụy đó.”

Chương quỹ kia nghe xong, mặt mũi bị hù trắng bệch: “Sao lại nói như thế, tiểu vương gia bị vậy là bởi vì nha đầu kia sao?”

Diệp Trì trừng Đắc Lộc, Đắc Lộc mới hậm hực ngậm miệng lại, Diệp Trì nói: “Người đừng nghe Đắc Lộc nói bậy, sáng sớm này tiểu tử trong nội viện xách rổ nói là Thời tử tử nhà hắn làm bánh hành, vì đáp tạ tiểu Gia hôm qua thu thập Quách Đại Bảo, tuy nói ăn bánh này, tiểu Gia liền bị đau bụng, cũng không nhất định là do bánh này gây chuyện, chắc là buổi tối hôm qua lúc Gia ngủ, phơi bụng ra bị lạnh bụng cũng chưa biết chừng.”

Chương quỹ kia có chút ngu ngơ, trong lòng nói thầm, tiểu vương gia có ý gì nhỉ, rõ ràng là do bánh hành này, sao lại ôm vào người mình, trông mặt đão lòng vòng, nhớ tới hai ngày nay trên đường truyền ra mấy lời ong tiếng ve, thầm nghĩ, chớ không phải là vị gia này nhìn trúng Quyên Tử hay Thời nha đầu nha.

Nghĩ như vậy liền thử nói một câu: “Thời tiên sinh dạy học trong nội viện này rất thích món hầm thịt cách thủy của tiểu nhân, trước kia khuê nữ của ông ấy thường tới đây mua, vợ tiểu nhân còn nói tại sao mình lại không có khuê nữ hiếu thuận như thế.”

Diệp Trì nghe xong nhãn tình sáng lên: “Lão Trâm, tiểu Gia cản trở công việc của người sao.”